

« Καλέ, ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο. Ἄς εἶνε καλὰ ὁ μαστρο-
Γιάννης, ποῦ τὴν πῆρε καὶ συμμαζεύθηκε!... »

* *

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κῶνα Ἀργυρώ, ἀφοῦ στάθηκε στὴν πόρτα
της κ' ἔψαλλε κι' αὐτὴ ἀρκετά, πῆγε μέσα νὰ βολέψῃ τὰ καμ-
μένα φοινίκια.

Νά σου καὶ φθάνει καὶ ὁ μαστρο-Γιάννης.

Μάννα καὶ κόρη τοῦ εἶπαν τὰ καθέκαστα.

Θύμωσε λιγάκι, τίναξε τὸ σαλβάρι του, ἔσφιξε τὸ ζωνάρι του,
ἔβγαλε τὸ φέσι του, τὸ πέταξε σὲ
μιὰ γωνιά καὶ τῆς λέγει :

— Δὲν σοῦπα νὰ τὰ στείλῃς στὸν
ἄλλο φούρνο ;

— Νά με θάψῃς, Γιάννη μου, μὴ
θυμώνῃς!.. Ἐγὼ φταίω, ἡ στραβή,
ἐμουρμούρισε κλανθυμηρίζουσα.

Εἶχε ὅμως τὴν αἰτία της ἡ γρηά,
νὰ προτιμᾷ πάντοτε τὸ φούρνο
τοῦ Μιχάλη.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ-πρωτὶ ἡ
διπλανὴ γειτόνισσα ἐφώναξε μιὰ
ἄλλη, ποῦ ἐκάθητο ἀπέναντι :

— Ἔλα νὰ στὰ πῶ. Χθὲς τὸ βράδυ ἀνέβηκα στὸ δῶμα νὰ
μαζέψω τὰ βρακάκια τοῦ μωροῦ, καὶ τὸ ἀντρογόνο δίπλα εἶχε
μεγάλον φαγωμὸ γιὰ τὰ φοινίκια. Ἀπὸ καιρὸ δὰ κατάλαβα πῶς
ἡ Ἀργυρὼ καλόπιανε τὸ φουρνάρι γιὰ τὴ κόρη της!.. Γι' αὐτὸ
φούρνιζε συχνά σ' ἐκεῖνον...

— Ἀ, ᾧ, ᾧ! κατάλαβα, πολемоῦσε νὰ τοῦ τὰ ψήσῃ μὲ τὴ
προκομιμένη τὴν ἀσχημομοῦρά της, κ' ἐκεῖνος τᾶκαψε ἐπίτηδες
γιὰ νὰ τὴ ξεφορτωθῇ!

[Σμύρνη]

ΣΥΛΒΙΟΣ

Εἰς τὸ εὐτυχισμένον ζεῦγος Μ. Μενάγια

[Ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ πρώτου τέκνου των]

Σὰν καὶ ἀκόμα νᾶπλαθε ὁ πόθος ὁ κρυφός σας,
Σὰν κάποιον νᾶλειπε ἐμμορφιά ἀπ' τὸν Παράδεισό σας,
Καὶ ἦλθε τῆς Ἀγάτης σας τὸ πρῶτον ἀγγελουδί

Νὰ χύσῃ νέον φῶς γύρω σας κι' ἄλλης χαρᾶς τραγουδί.

Τώρα ἡ Ζωὴ πλὺ ἐμμορφῇ λάμπει γιὰ σᾶς ἀκόμα,
Καὶ χίλιες γλῶσσες σᾶς μιλεῖ μὲ τὸ μικρὸν τοῦ στόμα.

Κ. Φ. Σκ.